

DE ISLAMITISCHE VISIE OP SINTERKLAAS

Een ondermijning van Tawhied en morele waarden

FOUAD ABOU HAFS

AH

De Islamitische Visie op Sinterklaas

Een ondermijning van Tawhīd
en morele waarden

Fouad Abou Hafs

Copyright © 2025 Abouhafs.nl

Alle rechten voorbehouden. Dit werk mag worden gekopieerd, verspreid of vertaald, geheel of gedeeltelijk, op voorwaarde dat dit niet voor commerciële doeleinden wordt gedaan en dat er geen wijzigingen worden aangebracht aan de tekst of inhoud.

Toegestaan voor gratis verspreiding in druk- of elektronische vorm, mits met bronvermelding.

Voor meer boeken, artikelen, lezingen en ander islamitisch materiaal, bezoek: www.abouhafs.nl

**In de naam van Allah, de Meest Barmhartige, de Meest
Genadevolle.**

Alle lof is voor Allah, Heer der werelden. Vrede en zegeningen zij met Zijn Boodschapper Mohammed ﷺ, zijn familie en al zijn metgezellen.

Elk jaar laait in deze periode de discussie rond Sinterklaas weer op. Wat ooit begon als een onschuldig kinderfeest, blijkt voor velen een bron van verdeeldheid en gevoelige emoties te zijn. De figuur van Zwarte Piet, de historische oorsprong van het feest en de hedendaagse invulling ervan roepen uiteenlopende reacties op.

Sommigen verzetten zich tegen het feest vanwege het racistische karakter van de verhouding tussen Sinterklaas en Zwarte Piet, zoals de aanhangers van de anti-Zwarte Pietbeweging. Anderen hebben vooral moeite met het heidense karakter van het feest, zoals bepaalde christenen die het niet verenigbaar achten met hun geloof. Weer anderen wijzen Sinterklaas af omdat zij het zien als een product van een kapitalistische cultuur die mensen aanzet tot overmatig consumeren.

Er bestaan dus uiteenlopende bezwaren tegen het Sinterklaasfeest. Maar wat is het standpunt van de moslim? Hoe kijkt de islam naar dit feest, en welke overwegingen spelen daarbij een rol? Is er reden om afstand te nemen van deelname, en zo ja, waarom? Deze vragen staan centraal in wat volgt.

De islam als complete levenswijze

Voordat we deze vragen beantwoorden, is het belangrijk te beseffen dat de islam, in tegenstelling tot veel andere religies, niet slechts een spiritueel of ritueel geloof is. De islam is een complete levenswijze die alle domeinen van het leven omvat.

Hij biedt richtlijnen voor onze spirituele ontwikkeling, maar ook voor onze sociale omgang, onze morele keuzes en onze relatie met de samenleving. Zelfs in de meest alledaagse aspecten van het leven biedt de islam principes die richting geven aan ons handelen.

Allah zegt in de Qur'an:

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Zeg (o Mohammed): Voorwaar, mijn gebed, mijn offer, mijn leven en mijn dood zijn voor Allah, de Heer der werelden.” (*Sūrat al-An‘ām* 162)

Deze verzen laten zien dat niet alleen onze rituelen, zoals het gebed of het offer, maar ook ons hele leven en zelfs onze dood onderworpen moeten zijn aan Allah. Een moslim leeft dus niet met een scheiding tussen geloof en dagelijks leven. Alles wat hij doet, staat in relatie tot zijn overtuiging.

Daarom is het belangrijk om te beseffen dat ook iets wat op het eerste gezicht onschuldig lijkt, zoals het bijwonen van een

Sinterklaasintocht of het maken van surprises op school, niet losstaat van onze geloofsovertuiging.

Tawhīd en het Sinterklaasfeest

De vraag is dan: hoe raakt deelname aan dit soort activiteiten aan ons geloof?

Het fundament van de islam is het principe van monotheïsme, *at-tawhīd*. Dit betekent dat wij erkennen dat Allah de enige Schepper en Bestuurder is van het universum, dat Hij als Enige recht heeft op alle vormen van aanbidding, en dat Zijn namen en eigenschappen uniek zijn en met niets of niemand vergeleken kunnen worden.

Juist dit principe van tawhīd wordt door het Sinterklaasfeest op een duidelijke manier ondermijnd. Om dat te begrijpen, moeten we kort stilstaan bij de oorsprong van dit feest. Alleen dan kunnen we zien waar het precies wringt tussen het geloof in de eenheid van Allah en de ideeën die aan dit feest ten grondslag liggen.

De oorsprong van Sinterklaas

De figuur van Sinterklaas is gebaseerd op een bisschop uit de derde eeuw, genaamd Nicolaas van Myra. Hij werd geboren in Klein-Azië, in het gebied dat tegenwoordig tot Turkije behoort. Rond zijn persoon zijn in de loop der eeuwen talloze verhalen en legendes ontstaan, waardoor feit en mythe nauwelijks meer van elkaar te scheiden zijn.

Volgens deze overleveringen stond Nicolaas bekend als een uitzonderlijk vrijgevig man. Hij zou zijn rijkdommen hebben gedeeld met de armen en zelfs geld door de ramen of schoorstenen van behoeftige gezinnen hebben gegooid. Omdat hij volgens de traditie op 6 december is overleden, ontstond de gewoonte om op de avond daarvoor, 5 december, geschenken uit te wisselen ter herdenking van zijn dood. Men vertelt ook dat hij zich in de nacht over de daken bewoog om de cadeaus af te leveren, zogenaamd uit nederigheid en oprechtheid.

Aan deze figuur werden bovendien allerlei wonderen toegeschreven. Zo gaat het verhaal dat hij als baby weigerde te drinken op woensdagen en vrijdagen, omdat hij dan zou vasten. Ook werd hij in de volksverhalen bekend als de beschermheilige van kinderen. Men beweerde zelfs dat hij overleden kinderen weer tot leven zou hebben gewekt nadat zij onterecht waren gedood.

Door de eeuwen heen verspreidden deze verhalen zich over heel Europa. De bisschop van Myra groeide uit tot een heilige en werd vereerd als *Sint-Nicolaas*. In sommige regio's nam die verering de vorm aan van aanbidding, alsof hij een goddelijke status had gekregen.

Van verering tot volksfeest

De verering van Nicolaas verspreidde zich in de loop der tijd over heel Europa en transformeerde uiteindelijk tot het volksfeest dat we vandaag kennen als Sinterklaas. De

symboliek en de mythes die aanvankelijk rond de heilige Nicolaas bestonden, zijn grotendeels overgenomen in deze feesttraditie.

Ook de Sinterklaas van nu wordt voorgesteld als een kindervriend die op 5 december geschenken uitdeelt. Zelfs elementen als de schoorsteen hebben een symbolische betekenis die teruggaat tot oude rituelen. In vroegere tijden beschouwde men de schoorsteen namelijk als een plek van contact met de goden. Mensen brachten daar offers of zongen liederen om hun gunst te verkrijgen. Vanuit die traditie zijn ook de hedendaagse Sinterklaasliedjes voortgekomen. Men zingt Sinterklaas toe in de hoop dat hij ze zal belonen.

Wanneer we deze achtergrond beschouwen, zien we dat het feest doordrongen is van begrippen die in de islam als *shirk* (afgoderij) en *kufr* (ongeloof) worden beschouwd. Het toekennen van goddelijke eigenschappen aan anderen dan Allah en het richten van rituelen aanbiddingen aan anderen dan Allah, zijn duidelijke vormen van ongeloof. In islamitische termen kunnen we zeggen dat Nicolaas van Myra een *tāghoet* is geworden. Dat wil zeggen: een figuur die naast Allah wordt vereerd en aan wie eigenschappen worden toegeschreven die enkel Allah toekomen.

Zelfs de moderne, hedendaagse Sinterklaas, draagt sporen van diezelfde vergoddelijking. Kinderen leren immers dat hij in Spanje verblijft, maar desondanks alles ziet en weet wat zij in Nederland doen. Hij zou bijhouden wie zich goed gedraagt en wie niet, en vervolgens naar Nederland komen om de brave

kinderen te belonen en de stoute te bestraffen. Dit zijn eigenschappen van alwetendheid en alziendheid, eigenschappen die exclusief toebehoren aan Allah, maar die in deze traditie worden toegeschreven aan een menselijk of mythisch figuur.

Maar wie is werkelijk de Alziende die al onze daden ziet? Wie is de Alwetende die weet wat wij doen, onze handelingen bijhoudt en ons daarvoor zal belonen of bestraffen? Deze eigenschappen behoren uitsluitend toe aan Allah.

Allah zegt in de Qur'an:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ

"Er is niets aan Hem gelijk, en Hij is de Alhorende, de Alziende." (*Sūrat ash-Shūrā* 11)

Hij alleen hoort en ziet alles. Zijn kennis en waarneming reiken tot alle uithoeken van de schepping. Het gezichtsvermogen van een mens, hoe vroom of heilig hij ook wordt beschouwd, blijft altijd beperkt. Niemand kan met zijn ogen zien wat er in een ander land of op een andere plaats gebeurt. Wanneer iemand beweert dat hij zulke eigenschappen bezit, eigent hij zich iets toe dat enkel Allah toekomt.

Het doet er daarbij niet toe of men dit meent of slechts zegt in het kader van vermaak of traditie; het blijft een toeschrijving

van goddelijke eigenschappen aan een schepsel. En dat is een ernstige zaak.

Allah zegt in een soera die zelfs de jongste onder ons uit het hoofd kennen:

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ

“En niemand is aan Hem gelijk.” (*Sūrat al-Ikhlāṣ* 4)

Er is niets en niemand dat met Allah te vergelijken is, niet in Zijn wezen, niet in Zijn daden, en niet in Zijn namen of eigenschappen. Wie zulke eigenschappen aan een ander toeschrijft, of zich bezighoudt met gebruiken waarin dat wordt gedaan, begeeft zich op het terrein van shirk, het toekennen van deelgenoten aan Allah.

Het toeschrijven van eigenschappen die exclusief aan Allah toebehoren aan een menselijk of mythisch figuur, is een vorm van shirk waarvan de moslim zich verre dient te houden.

De ernst van shirk en de verantwoordelijkheid van de moslim

Allah zegt in de Qur'an:

إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ

“Waarlijk, wie deelgenoten aan Allah toekent, voor hem heeft Allah het Paradijs zeker verboden, en zijn verblijfplaats zal het Vuur zijn.” (Sūrat al-Mā'idah 72)

Dit vers maakt duidelijk hoe ernstig shirk is. Het is geen kleinigheid, maar een zonde die de toegang tot het Paradijs ontzegt. Toch wordt dit gevaar vandaag de dag door veel moslims onderschat.

De vraag die we ons dus moeten stellen, is: behoort een moslim zich in te laten met een feest dat in de kern gebaseerd is op de verering van een zogenoemde heiligman? Moeten we onze kinderen aanmoedigen om mee te doen aan het Sinterklaasfeest of aan de bijbehorende activiteiten, terwijl deze teruggaan op gebruiken waarin een mens wordt verheerlijkt met eigenschappen die alleen Allah toekomen?

Het antwoord is voor iedere weldenkende moslim duidelijk. Het geloof van een kind is een *amānah*, en het is de plicht van elke ouder om dat geloof te beschermen.

Allah legt deze verantwoordelijkheid expliciet op in de Qur'an, waar Hij zegt:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ

“O jullie die geloven, behoed jullie zelf en jullie gezinnen tegen een Vuur waarvan de brandstof mensen en stenen zijn.” (Sūrat at-Tahrīm 6)

Het behoort dus tot de plicht van elke moslim om zijn gezin te beschermen tegen alles wat hun geloof kan schaden en hen kan afleiden van de zuivere aanbidding van Allah. Het gaat niet slechts om het vermijden van een cultureel gebruik, maar om het bewaken van de kern van het geloof, het zuivere monotheïsme waarmee de islam staat of valt.

Het probleem van leugen en bedrog

Wat tot nu toe is besproken, is in feite al voldoende om het islamitische oordeel over het Sinterklaasfeest vast te stellen. Toch zijn er daarnaast ook andere bezwaren van morele aard.

Waarom zou een ouder zijn kind list en bedrog aanleren? Waarom zou men zijn kind bewust een leugen vertellen, enkel om het een cadeautje te geven of een gevoel van spanning te creëren? Wat voor voorbeeld geef je een kind wanneer je een onwaarheid in stand houdt over een heiligman die 's nachts over de daken gaat en via de schoorsteen geschenken in schoenen legt?

Een kind groeit op met dit verhaal, gelooft het met volle overtuiging en ontdekt later dat het allemaal verzonnen was. Het komt erachter dat zijn ouders tegen hem hebben gelogen. En juist diezelfde ouders vertellen hem later over Allah, de Alziende en de Alwetende, die alles ziet wat hij doet, zijn daden noteert en hem zal belonen of bestraffen. Hoe groot is dan het risico dat het kind denkt: dit is vast weer een verzinzel, bedoeld om mij braaf te houden.

Door het in stand houden van zulke verhalen leert men een kind onbewust dat leugens toelaatbaar zijn. Daarmee ondermijnt men niet alleen de geloofwaardigheid van de ouder, maar ook het vermogen van het kind om waarheid van verzinsel te onderscheiden. List, bedrog en leugenachtigheid horen absoluut niet thuis in de opvoeding van een moslimkind.

Echte vreugde en betekenisvolle feestdagen

Kinderen onthouden van het Sinterklaasfeest betekent niet dat men hen plezier, cadeaus of feestelijkheden moet onzeggen. De islam kent immers zijn eigen gelegenheden van vreugde en samenzijn. Er zijn meer dan genoeg alternatieven die niet alleen vreugde brengen, maar ook betekenis en spirituele diepgang hebben.

Schenk je kinderen cadeaus met 'Īd al-Fiṭr en 'Īd al-Aḏḥā, op dagen waarop moslims werkelijk iets te vieren hebben. De islamitische feestdagen zijn niet gebaseerd op mythen of verzinsels van mensen, maar vormen afsluitingen van periodes van aanbidding en herinneringen aan belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van deze religie.

Met 'Īd al-Fiṭr vieren we het einde van de maand Ramadān, als uiting van dankbaarheid en vreugde omdat Allah ons heeft geholpen in onze vasten en ons heeft vergeven. Met 'Īd al-Aḏḥā vieren we de voltooiing van de tien beste dagen van het jaar, waarin de dag van 'Arafah centraal staat, een dag waarop de zonden van twee jaren worden vergeven voor degene die

vast, en waarop Allah de bedevaartgangers op de berg 'Arafah hun zonden volledig kwijtscheldt.

Dat zijn de momenten waarop moslims werkelijk reden hebben om feest te vieren. En het staat hen volledig vrij om daar iets groots van te maken. Bak iets lekkers, koop cadeaus, versier het huis en laat het een dag van blijdschap zijn.

Terwijl men geniet en de kinderen een onvergetelijke dag bezorgt, blijft men in wezen bezig met een daad van aanbidding. Feestvieren binnen de grenzen van de islam is geen werelds tijdverdrijf, maar een manier om Allah te behagen.

Het verbod op het vieren van niet-islamitische feestdagen

Zelfs al zou het Sinterklaasfeest op geen enkele manier in strijd zijn met het tawhīd, en zelfs al zou het geen gedrag bevorderen dat indruist tegen islamitische waarden zoals leugen en bedrog, dan nog is er binnen de islam voldoende reden om zich ervan te onthouden. De islam verbiedt namelijk het vieren van niet-islamitische feestdagen in duidelijke en ondubbelzinnige bewoordingen.

Allah zegt in de Qur'an, wanneer Hij de gelovigen prijst en hun eigenschappen opsomt:

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا

“En degenen die geen valsheid bijwonen, en wanneer zij langs nutteloos gepraat komen, gaan zij er eervol aan voorbij.” (Sūrat al-Furqān 72)

Veel *mufasssirīn* (Qur'anuitleggers) hebben uitgelegd dat “geen valsheid bijwonen” betekent: het mijden van de feestdagen van de polytheïsten. In dit vers prijst Allah een bijzondere categorie van gelovigen die Hij *‘Ibādur-Raḥmān* noemt, de dienaren van de Meest Barmhartige. Onder hun vele prijzenswaardige eigenschappen noemt Hij ook dat zij wegblijven van feesten die gebaseerd zijn op valsheid of afgoderij.

Ook in de Soennah van de Profeet Mohammed ﷺ wordt dit principe bevestigd. In Ṣaḥīḥ al-Bukhārī wordt op gezag van ‘Ā’ishah (moge Allah tevreden zijn met haar) overgeleverd dat de Profeet ﷺ zei op de dag van ‘Īd al-Fiṭr of ‘Īd al-Aḏḥā:

“Elke gemeenschap heeft haar eigen feest, en dit is ons feest.”

Hieruit blijkt dat feestdagen kenmerkend zijn voor een volk en hun overtuiging. Ze zijn verbonden aan de religieuze, morele en culturele waarden van die gemeenschap. Voor moslims zijn de islamitische feestdagen een uitdrukking van dankbaarheid, aanbidding en herinnering aan Allah. Voor andere volkeren hebben hun feesten andere betekenissen, soms religieus, soms mythologisch.

Het is dus niet uit onverdraagzaamheid dat moslims zich niet mengen in dergelijke vieringen, maar eenvoudigweg omdat deze feesten waarden en overtuigingen vertegenwoordigen

die niet de hunne zijn. Feestdagen dragen een specifieke betekenis, en wie die betekenis niet deelt, heeft ook geen reden om eraan deel te nemen.

Ibn Taymiyya bespreekt deze kwestie uitvoerig in zijn bekende werk *Iqtidā' aṣ-Ṣirāṭ al-Mustaqīm*, waarin hij dieper ingaat op het thema van het vieren van feestdagen en het zich onderscheiden van andere gemeenschappen. Hij schrijft daar: "Feestdagen zijn de meest duidelijke symbolen van een levenswijze. Wie eraan bijdraagt, draagt bij aan de essentie van die levenswijze."

Met andere woorden: het deelnemen aan de feestdagen van een ander volk betekent meer dan slechts meedoen aan een gezellig gebruik. Het is in wezen deelname aan de symboliek en de identiteit die aan dat feest verbonden zijn.

Het is daarom zinvol om onszelf af te vragen waarom niet-moslims geen deel nemen aan de islamitische feestdagen, zoals *Īd al-Fiṭr* of *Īd al-Aḍḥā*? Het antwoord is simpel en volkomen logisch. Zij geloven niet in de verplichting van het vasten, en zij geloven niet dat de maand Ramadān een periode van vergeving is. Voor hen bestaat er dus geen reden om deze dagen te vieren, omdat zij de religieuze betekenis ervan niet erkennen.

Op dezelfde manier geldt dit ook omgekeerd. Wanneer een moslim eenmaal weet wat de oorsprong en de betekenis van het Sinterklaasfeest zijn, namelijk de verering van een

heiligman, omgeven door rituelen van shirk, dan is het zich onthouden ervan volstrekt gerechtvaardigd.

Het onderscheid tussen de islamitische identiteit en de gebruiken van anderen is geen kwestie van onverdraagzaamheid, maar van helderheid in geloof en overtuiging. Wie begrijpt wat het Sinterklaasfeest werkelijk symboliseert, weet ook dat deelname eraan in strijd is met de kern van zijn geloof.

Identiteit en verdraagzaamheid

Dat gezegd hebbende, is het niet moeilijk te voorspellen hoe de media, de politiek en delen van de samenleving op een dergelijke opvatting zullen reageren. Men zal het al snel bestempelen als onverdraagzaam, anti-integratief of zelfs extremistisch. De krantenkoppen lijken haast al geschreven: *“Radicale prediker roept op tot boycot van Sinterklaas.”*

Maar wie de kwestie met eerlijkheid bekijkt, zal inzien dat het tegendeel waar is. Wanneer feestdagen expliciete symbolen zijn van een religie of een levenswijze, dan ligt de ware onverdraagzaamheid niet bij degene die ervoor kiest om eraan voorbij te gaan, maar bij degene die anderen wil verplichten eraan deel te nemen. Echte onverdraagzaamheid ontstaat wanneer mensen het recht wordt ontzegd om hun eigen religieuze en culturele identiteit te kaderen en zelf te bepalen welke gebruiken daar wel of niet bij horen.

En dit principe wordt in onze samenleving breder erkend dan men soms doet voorkomen. Zo werd enkele jaren geleden aan

Arie Slob van de ChristenUnie gevraagd wat hij vond van het idee om *Īd al-Fiṭr* tot nationale feestdag te maken. Zijn antwoord was eenvoudig en eerlijk: “Nederland heeft een christelijke cultuur, en daarom past het niet om een nationale feestdag toe te voegen die uit een andere religieuze traditie voortkomt.”

Dat standpunt klonk velen logisch in de oren. En precies om diezelfde reden zeggen moslims hetzelfde. Sinterklaas, Kerstmis en andere feestdagen passen niet binnen onze religie en cultuur. Niet uit vijandigheid, maar omdat wij onze eigen geloofstraditie willen behouden en beschermen.

Er is niets onverdraagzaams aan het vasthouden aan de eigen religieuze identiteit. Integendeel, het is een uitdrukking van respect, voor de eigen overtuiging alsook voor die van anderen. Net zoals een christen het karakter van zijn geloof wil bewaken, zo verlangt de moslim ook niets anders dan trouw te blijven aan zijn eigen waarden, zijn eigen gebruiken en de unieke geloofsleer van de islam.

De verantwoordelijkheid van religieuze leiders

Om die reden zouden moskeeën, stichtingen en islamitische organisaties hun achterban actief moeten oproepen om het Sinterklaasfeest niet te vieren. Daarvoor bestaat islamitisch gezien alle aanleiding, zoals we hebben uiteengezet. De bewijzen die hiervoor uit de Qur'an, de Soennah en de uitspraken van de geleerden zijn genoemd, vormen slechts het

topje van de ijsberg. Er is overvloedig bewijs dat deelname aan dergelijke feesten islamitisch niet te rechtvaardigen is.

Vanuit islamitisch perspectief is het dus volkomen duidelijk, en ook maatschappelijk is er ruimte voor om dat uit te spreken. Wanneer christelijke politici openlijk aangeven dat zij geen reden zien om islamitische feestdagen nationaal te erkennen omdat die niet bij hun religieuze traditie passen, dan mogen moslimvertegenwoordigers evenzeer aangeven dat bepaalde niet-islamitische feesten niet passen binnen de islamitische geloofsleer. Dat heeft niets te maken met onverdraagzaamheid, maar met verantwoordelijkheid. De verantwoordelijkheid van een religieuze voorman die zijn gemeenschap wijst op wat haar geloof kan beschadigen.

Tot teleurstelling van veel moslims blijft die duidelijke stem echter vaak uit. Velen ervaren dat binnen het islamitische religieuze veld een sfeer van terughoudendheid heerst, vooral wanneer het gaat om maatschappelijk gevoelige onderwerpen. Maar juist dat zijn de thema's die helderheid en leiding vereisen, in plaats van stilzwijgen.

De vraag hoe moslims zich dienen te verhouden tot het Sinterklaasfeest is een onderwerp dat openlijk besproken moet worden in de vrijdagpreek, in gezamenlijke verklaringen en binnen islamitische samenwerkingsverbanden. Het behoort niet tot de onderwerpen waarover men zou moeten zwijgen uit angst voor kritiek of negatieve beeldvorming. Bovendien zal degene die vasthoudt aan zijn geloofsovertuiging hoe dan ook weerstand ondervinden, ongeacht hoe gematigd of

meewerkend men zich opstelt. De afgelopen jaren hebben dat ruimschoots aangetoond.

Dit onderwerp, en vele andere kwesties die de kern van onze 'Aqīdah raken, vragen om duidelijke standpunten in ondubbelzinnige bewoordingen. Wanneer religieuze leiders uit angst of gemakzucht deze verantwoordelijkheid uit de weg gaan, verliezen zij het recht op het leiderschap dat Allah hen heeft toevertrouwd.

Allah zegt:

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ
فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ

“En gedenk toen Allah een verbond sloot met degenen aan wie het Boek was gegeven: dat jullie het duidelijk zouden maken aan de mensen en het niet verborgen zouden houden. Maar zij wierpen het achter hun ruggen en verkochten het voor een geringe prijs. Slecht is wat zij daarvoor hebben gekocht.” (Sūrat Āl ‘Imrān 187)

Wie leiding draagt in geloofszaken behoort dat verbond serieus te nemen. Duidelijkheid in kwesties die de geloofsleer raken is geen optie, maar een plicht. Alleen dan zijn wij de positie waard die Allah ons heeft toevertrouwd.